مدرسهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان همهٔ صندلی‌های کلاس را برای دانش‌آموزان معلولی که نمی‌توانند پله بروند، پایین آورد

گزارش: هدیه رستمی‌فر

نیلوفرستان، ۱۲ آبان ۱۴۰۲: مدرسهٔ دخترانهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان هفته‌ی گذشته با یک تغییر ساده اما بسیار مهم، کلاس‌های خود را برای دانش‌آموزان معلول جسمی‌حرکتی آماده کرد. تا پیش از این، بیش از نیمی از صندلی‌های کلاس‌های این مدرسه روی سکوی سه‌پله‌ای قرار داشت و دانش‌آموزانی که با ویلچر یا عصا تردد می‌کردند، عملاً نمی‌توانستند وارد کلاس شوند. حالا همهٔ صندلی‌های ردیف جلو و کنار راهرو روی زمین قرار گرفته‌اند و سکو برداشته شده است.

این طرح حاصل همکاری انجمن خیریهٔ «گام‌های کوچک» با شورای آموزش‌وپرورش شهرستان نیلوفرستان است. هزینهٔ کار ۴۸۰ میلیون تومان بوده که بخشی از آن را خیران محلی و بقیه را بودجهٔ مدارس غیردولتی تأمین کرده‌اند. مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیر انجمن، می‌گوید: «در بسیاری از مدارس قدیمی، ساختمان‌ها طوری ساخته شده‌اند که گویی فقط یک نوع بدن در آن‌ها زندگی می‌کند. ما فقط کاری کرده‌ایم که مدرسه دوباره به همهٔ بچه‌ها تعلق پیدا کند.»

به گفتهٔ مسئولان، پیش از این ۱۷ دانش‌آموز در این مدرسه تحصیل می‌کردند که ۵ نفر از آن‌ها به‌دلیل مشکلات حرکتی، عملاً از حضور در کلاس‌های بالاتر محروم بودند. یکی از آن‌ها، نیلوفر احمدی‌راد ۱۴ ساله، پارسال مجبور شد یک سال تحصیلی را در خانه بماند. مادر او می‌گوید دخترش هر روز گریه می‌کرد چون نمی‌خواست از دوستانش عقب بیفتد. حالا نیلوفر دوباره سر کلاس می‌نشیند و می‌گوید مهم‌ترین تغییر برای او این است که «دیگر کسی مجبور نیست برای من کمک بیاورد».

مدیر مدرسه، خانم فرشته نوروزی، توضیح داد که تغییر صندلی‌ها تنها بخش کار بوده است. سرویس‌های بهداشتی طبقهٔ همکف نیز بازسازی شده و یک دستشوی مخصوص و یک کمد کوتاه برای وسایل کمکی در کلاس‌ها گذاشته شده است. او افزود که معلمان نیز دوره‌ای ۲۰ ساعته درباره‌ی روش‌های کار با دانش‌آموزان با محدودیت حرکتی گذرانده‌اند. به گفتهٔ او، برخی از همکاران در ابتدا نگران بودند که کار اضافه‌ای روی دوششان بیفتد، اما بعد از دیدن نتیجه، بیشتر آن‌ها داوطلب شدند که در جلسه‌های آموزشی بعدی هم شرکت کنند.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص پیش نرفته است. برخی از اولیای دانش‌آموزان غیرمعلول گلایه دارند که ورودی اصلی مدرسه هنوز پله‌های زیادی دارد و برای کسانی که ویلچر برقی دارند، کافی نیست. مهندس یزدان‌پناه در پاسخ گفت که شیب‌راه ورودی تا پایان آذر آماده می‌شود و مناقصه‌ی آن هم‌اکنون در جریان است. او همچنین اعلام کرد که آسانسور کوچکی برای ساختمان دوم در دست بررسی است.

به گفتهٔ کارشناسان، تغییر کوچک در محیط فیزیکی می‌تواند تأثیر بزرگی بر زندگی روزمرهٔ دانش‌آموزان معلول داشته باشد. در این مدرسه، حالا دیگر لازم نیست کسی هر روز برای کمک به دانش‌آموزان وارد کلاس شود. همین موضوع به آن‌ها کمک می‌کند احساس استقلال بیشتری داشته باشند. خانم فرشته نوروزی گفت که مدرسه قصد دارد تا پایان سال تحصیلی ۱۴۰۳ همهٔ کلاس‌های طبقهٔ همکف را به همین شکل بازسازی کند.

مدرسهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان همهٔ صندلی‌های کلاس را برای دانش‌آموزان معلولی که نمی‌توانند پله بروند، پایین آورد

گزارش: هدیه رستمی‌فر

نیلوفرستان، ۱۲ آبان ۱۴۰۲: مدرسهٔ دخترانهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان هفته‌ی گذشته با یک تغییر ساده اما بسیار مهم، کلاس‌های خود را برای دانش‌آموزان معلول جسمی‌حرکتی آماده کرد. تا پیش از این، بیش از نیمی از صندلی‌های کلاس‌های این مدرسه روی سکوی سه‌پله‌ای قرار داشت و دانش‌آموزانی که با ویلچر یا عصا تردد می‌کردند، عملاً نمی‌توانستند وارد کلاس شوند. حالا همهٔ صندلی‌های ردیف جلو و کنار راهرو روی زمین قرار گرفته‌اند و سکو برداشته شده است.

این طرح حاصل همکاری انجمن خیریهٔ «گام‌های کوچک» با شورای آموزش‌وپرورش شهرستان نیلوفرستان است. هزینهٔ کار ۴۸۰ میلیون تومان بوده که بخشی از آن را خیران محلی و بقیه را بودجهٔ مدارس غیردولتی تأمین کرده‌اند. مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیر انجمن، می‌گوید: «در بسیاری از مدارس قدیمی، ساختمان‌ها طوری ساخته شده‌اند که گویی فقط یک نوع بدن در آن‌ها زندگی می‌کند. ما فقط کاری کرده‌ایم که مدرسه دوباره به همهٔ بچه‌ها تعلق پیدا کند.»

به گفتهٔ مسئولان، پیش از این ۱۷ دانش‌آموز معلول در این مدرسه تحصیل می‌کردند که ۵ نفر از آن‌ها به‌دلیل مشکلات حرکتی، عملاً از حضور در کلاس‌های بالاتر محروم بودند. یکی از آن‌ها، نیلوفر احمدی‌راد ۱۴ ساله، پارسال مجبور شد یک سال تحصیلی را در خانه بماند. مادر او می‌گوید دخترش هر روز گریه می‌کرد چون نمی‌خواست از دوستانش عقب بیفتد. حالا نیلوفر دوباره سر کلاس می‌نشیند و می‌گوید مهم‌ترین تغییر برای او این است که «دیگر کسی مجبور نیست برای من کمک بیاورد».

مدیر مدرسه، خانم فرشته نوروزی، توضیح داد که تغییر صندلی‌ها تنها بخش کار بوده است. سرویس‌های بهداشتی طبقهٔ همکف نیز بازسازی شده و یک دستشوی مخصوص و یک کمد کوتاه برای وسایل کمکی در کلاس‌ها گذاشته شده است. او افزود که معلمان نیز دوره‌ای ۲۰ ساعته درباره‌ی روش‌های کار با دانش‌آموزان با محدودیت حرکتی گذرانده‌اند. به گفتهٔ او، برخی از همکاران در ابتدا نگران بودند که کار اضافه‌ای روی دوششان بیفتد، اما بعد از دیدن نتیجه، بیشتر آن‌ها داوطلب شدند که در جلسه‌های آموزشی بعدی هم شرکت کنند.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص پیش نرفته است. برخی از اولیای دانش‌آموزان غیرمعلول گلایه دارند که ورودی اصلی مدرسه هنوز پله‌های زیادی دارد و برای کسانی که ویلچر برقی دارند، کافی نیست. مهندس یزدان‌پناه در پاسخ گفت که شیب‌راه ورودی تا پایان آذر آماده می‌شود و مناقصه‌ی آن هم‌اکنون در جریان است. او همچنین اعلام کرد که آسانسور کوچکی برای ساختمان دوم در دست بررسی است.

به گفتهٔ کارشناسان، تغییر کوچک در محیط فیزیکی می‌تواند تأثیر بزرگی بر زندگی روزمرهٔ دانش‌آموزان معلول داشته باشد. در این مدرسه، حالا دیگر لازم نیست کسی هر روز برای کمک به دانش‌آموزان وارد کلاس شود. همین موضوع به آن‌ها کمک می‌کند احساس استقلال بیشتری داشته باشند. خانم فرشته نوروزی گفت که مدرسه قصد دارد تا پایان سال تحصیلی ۱۴۰۳ همهٔ کلاس‌های طبقهٔ همکف را به همین شکل بازسازی کند.

مدرسهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان همهٔ صندلی‌های کلاس را برای دانش‌آموزان معلولی که نمی‌توانند پله بروند، پایین آورد

گزارش: هدیه رستمی‌فر

نیلوفرستان، ۱۲ آبان ۱۴۰۲: مدرسهٔ دخترانهٔ میانه‌دشت در نیلوفرستان هفته‌ی گذشته با یک تغییر ساده اما بسیار مهم، کلاس‌های خود را برای دانش‌آموزان معلول جسمی‌حرکتی آماده کرد. تا پیش از این، بیش از نیمی از صندلی‌های کلاس‌های این مدرسه روی سکوی سه‌پله‌ای قرار داشت و دانش‌آموزانی که با ویلچر یا عصا تردد می‌کردند، عملاً نمی‌توانستند وارد کلاس شوند. حالا همهٔ صندلی‌های ردیف جلو و کنار راهرو روی زمین قرار گرفته‌اند و سکو برداشته شده است.

این طرح حاصل همکاری انجمن خیریهٔ «گام‌های کوچک» با شورای آموزش‌وپرورش شهرستان نیلوفرستان است. هزینهٔ کار ۴۸۰ میلیون تومان بوده که بخشی از آن را خیران محلی و بقیه را بودجهٔ مدارس غیردولتی تأمین کرده‌اند. مهندس کامران یزدان‌پناه، مدیر انجمن، می‌گوید: «در بسیاری از مدارس قدیمی، ساختمان‌ها طوری ساخته شده‌اند که گویی فقط یک نوع بدن در آن‌ها زندگی می‌کند. ما فقط کاری کرده‌ایم که مدرسه دوباره به همهٔ بچه‌ها تعلق پیدا کند.»

به گفتهٔ مسئولان، پیش از این ۱۷ دانش‌آموز معلول در این مدرسه تحصیل می‌کردند که ۵ نفر از آن‌ها به‌دلیل مشکلات حرکتی، عملاً از حضور در کلاس‌های بالاتر محروم بودند. یکی از آن‌ها، نیلوفر احمدی‌راد ۱۴ ساله، پارسال مجبور شد یک سال تحصیلی را در خانه بماند. مادر او می‌گوید دخترش هر روز گریه می‌کرد چون نمی‌خواست از دوستانش عقب بیفتد. حالا نیلوفر دوباره سر کلاس می‌نشیند و می‌گوید مهم‌ترین تغییر برای او این است که «دیگر کسی مجبور نیست برای من کمک بیاورد».

مدیر مدرسه، خانم فرشته نوروزی، توضیح داد که تغییر صندلی‌ها تنها بخش کار بوده است. سرویس‌های بهداشتی طبقهٔ همکف نیز بازسازی شده و یک دستشوی مخصوص و یک کمد کوتاه برای وسایل کمکی در کلاس‌ها گذاشته شده است. او افزود که معلمان نیز دوره‌ای ۲۰ ساعته درباره‌ی روش‌های کار با دانش‌آموزان با محدودیت حرکتی گذرانده‌اند. به گفتهٔ او، برخی از همکاران در ابتدا نگران بودند که کار اضافه‌ای روی دوششان بیفتد، اما بعد از دیدن نتیجه، بیشتر آن‌ها داوطلب شدند که در جلسه‌های آموزشی بعدی هم شرکت کنند.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص پیش نرفته است. برخی از اولیای دانش‌آموزان غیرمعلول گلایه دارند که ورودی اصلی مدرسه هنوز پله‌های زیادی دارد و برای کسانی که ویلچر برقی دارند، کافی نیست. مهندس یزدان‌پناه در پاسخ گفت که شیب‌راه ورودی تا پایان آذر آماده می‌شود و مناقصه‌ی آن هم‌اکنون در جریان است. او همچنین اعلام کرد که آسانسور کوچکی برای ساختمان دوم در دست بررسی است.

به گفتهٔ کارشناسان، تغییر کوچک در محیط فیزیکی می‌تواند تأثیر بزرگی بر زندگی روزمرهٔ دانش‌آموزان معلول داشته باشد. در این مدرسه، حالا دیگر لازم نیست کسی هر روز برای کمک به دانش‌آموزان وارد کلاس شود. همین موضوع به آن‌ها کمک می‌کند احساس استقلال بیشتری داشته باشند. خانم فرشته نوروزی گفت که مدرسه قصد دارد تا پایان سال تحصیلی ۱۴۰۳ همهٔ کلاس‌های طبقهٔ همکف را به همین شکل بازسازی کند.